Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Schandorph, Sophus
Titel:	Udrag fra I GÆSTGIVERGAARDEN
Citation:	Schandorph, Sophus: ”Fortællinger”, i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737872861760/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	Fortællinger

— Det er jo skidt med Dig, Peter, sagde Jensen; jeg troede, Du kunde læse hvilken Bog det skulde være.

Gaardskarlen, der tog et Tag i en Vognstang for at faa hele Vognen vredet om til Siden, gav nu ogsaa et Besyv med i Laget.

— Ja Peter, lur ham. Han kan baade Jøde- og Sotysk.

Nu blev Peter vred, gjorde et Par lange Skræv, samlede Bogen op og raabte, saa det rungede i hele Gaarden:

— Desse Bog erklærer jeg i Vidners Overværelse for en Jødebibel, som skal læses avet om, fra den forkerte Ende, og det skal Hers ikke kunde stille noget op imod, saasom det er Sandhed.

Fra alle Sider i Gaarden skraldede Latteren, saa Hønsene kaglede op, Duerne fløj susende i Vejret om Ørene paa de tilstedeværende, og en Hund, der laa og sov i en Vogn op ad Bagsmækken, for i Vejret og gav sig til at gø, men da den saa', at der egentlig ingen Grund var til at skride ind paa Embeds Vegne, lagde den sig, efter med et kort Alvorsblik at have mønstret Omgivelserne, atter ned i sit forrige Leje. Kun Hirsch nikkede med en betinget Anerkendelse til Peter, der mumlede, mens han atter tog fat paa sit Arbejde:

— Jøden er den eneste, som forstaar det, og han er nødt til at lade mig tage Slikket hjem. Saa kan I andre gerne grine.

Idet Hirch tog Bogen, som Peter havde lagt paa Jorden, faldt der en i et Tørklæde indpakket tynd og flad Genstand ud af den, der klirrede mod Stenbroen. Med en yderst befippet Mine tog han Pakken op, holdt den for Øret og rystede den.

— Hvad Fanden er det for noget Dukketøj, Hers? spurgte Jensen.

— Slets inte noget, Hr. Jensen, Pakketel, sagde Hirsch og vilde med en paafaldende, forfjamsket Ilfærdighed stikke Pakken i en Baglomme.

— Nej, op med Varerne, Hr. Grosse'r, sagde Jensen smaagrinende og holdt ham i Armen. Vi spiller aldrig fordækt paa denne Beværtning.

Han rev i det hvide Tørklæde, saa det faldt ned om Haanden paa Hirsch, der nu stod med et i Solen funklende Barberspejl i Haanden. Handelsmandens hele Ansigt var et befippet, fjollet Smil.

— Det var dog magesløst nydelig, sagde Jensen med en stille inderlig Beundring, sikken dejlig blaa Ramme med Guldkant om!

Kirsten kastede et lynsnart Blik til højre; dernæst bøjede hun sig tæt ned over Kedlen og skurede løs, som om hendes Arme

skulde gaa af Led. Efter et Par Sekunders Forløb før Bagen af hendes Haand hurtig over Øjnene.

— Hvad koster Spejlet, Hers? spurgte Jensen. Jeg skulde netop have saadant et.

— Det er solgt, Hr. Jensen, det er solgt.

— Jeg kan se paa Dem, det er Løgn. Tør De bande Gud straffe mig paa det, Hers?

— Jeg bander aldrig, Hr. Jensen, men det er solgt.

— Det er ogsaa Løgn, Hers, at De aldrig bander. Hvad stikker der Dem i Dag? Lad mig se Stadsen!

Jensen greb efter Spejlet. Hirsch trak Haanden tilbage.

Ved denne temmelig højrøstede Forhandling var en tyk Pranger, en af de sjavsspillende, kommen til Vinduet. Selv Madam Jensen havde forladt Køkkenet og stukket Hovedet ud af det Vindue, der var nærmest den Dør, hvori hendes Mand stod. Hun syntes, der foregik noget usædvanligt.

— Sikken et Papir, der sidder bag paa Spejlet, bemærkede Prangeren.

— Der er ikke noget Papir, slets inte noget Papir paa desse Spejl, sagde Hirsch næsten grædefærdig.

— Jo Gu' er der saa, sagde Prangeren i en halv fornærmet Tone.

— Jo ved den levende Gud er der klistret et Papir bagpaa, forsikrede Madam Jensen ud af Vinduet. Dersom der ikke er Kæresteri eller saadant noget ved det, saa vil jeg aldrig kaldes en erfaren Kone.

— Ja, men det er De, ved den søde Gud, Madam, sagde Prangeren med den mest ridderlige Bøjning, han kunde opdrive.

Paa én Gang ser man Kirsten med Skurevisken i den venstre Haand gøre et raskt Højre-om et Par Skridt hen mod Hirsch. Ved en energisk Overrumpling snappede hendes højre Haand Spejlet fra Handelsmanden.

— Hurra for Kirsten! raabte Jensen, svingede med Huen og lo, saa hans tykke Mave aflegnede Bølgebjerge og Bølgedale. Der blev De Sorteper, Grosse'r! Lad mig saa faa Spejlet, min Pige!

— Nej, De faar det ikke, Jensen, for Spejlet er til mig.

— Til Dig?

— Ja, det skal Hers selv bevidne.

Og Kirsten kastede et fortvivlet-modigt udfordrende Blik paa Handelsmanden, der først besvarede det med et stupidt forbavset ditto; men straks efter blev han vred og raabte:

— Ja, det har Jomfruen skik'u Ret i, at Spejlet er til Jom-